

Una vegada hi havia un foraster que tornà a la Font Picant després d'un parell o tres de mesos. No pot beure aigua picant perquè no brolla aigua de les aixetes. També observa que el passeig que mena a la font continua estant en obres i que les darreres pluges han fet esclavissar part dels marges que abans s'aguantaven amb unes travesses molt boniques.

Se'n tornava ja amb la cua entre cames quan veié, allà a la pineda, un individu d'una certa edat, amb uns cabells - talment com si fos una perruca postissa- abundants i que perseguia unes papallones, sense poder arregar-ne mai cap ni una.

- Mestre, - que li diu- sap perquè no ragen les fonts? I aquestes obres, estan aturades?

El frustrat "caçador" va desistir del seu infructuós safari, se'l va mirar de cua d'ull, amb cara de suficiència i amb un cert posat de manaire.

- Sí. Ho tenim tot aturat perquè estem fent un projecte nou. L'arquitecte, l'aparellador, varis regidors i l'alcalde alhora, hi estan treballant de valent, nit i dia. Inclòs la senyora secretària hi ve cada dos per tres per fer el seguiment de l'expedient.

- Quin expedient? - pregunta atabalat el visitant- Que no estava bé, abans, la font? I tanta gent important necessiteu per això? Sembla que hi treballi tot l'ajuntament en pes.

- "Buenu", veig que vostè no és d'aquí, oi? -Se li acosta amb aires de setciències- Dons jo li explicaré. Sàpiga que els que manaven abans ho van fer tot malament. El regidor actual de medi ambient, obres, punyetes i enderrocs ens ha fet veure que hi faltava el projecte. I sense un projecte "seriu" no es pot tirar res endavant. M'entén? I ara, hem de començar de nou. I això, ja fa temps que jo ho deia, eh?

- Cada vegada ho entenc menys. A veure, anem a pams. Quan de temps fa que els qui diu que manaven abans ho van fer tant malament?

- Oh, "almenys" ja fa més d'un any. Potser més hi tot.

- I amb un any, encara el nou govern, està fent projectes i pensant què s'hi ha de fer? Que també hi van vàters, jacuzzis i bidets? -pregunta sorneguer el visitant-

- Home, dons no estaria pas malament... No, però el que passa és que s'ha de mirar moltes lleis, ordenances, disposicions, fer pressupostos, projectes, etc. perquè així tothom estigui entretingut i sembli que treballi. O si no, què hi faríem a l'ajuntament? Ep, això darrer no ho digui a ningú, eh?

- Doncs al final no faran res, perquè tot aquest romanço costa una pasta i els temps no estan per gastar res amb tantes tonteries. En el meu poble conservem el que està fet i ho anem perfeccionant i arreglant sense tantes animalades. I desmuntem les coses quan estan a punt d'arreglar-se. Perquè, aquelles fustes, per exemple, ja fa més de dos mesos que vaig veure que les havien tret i ara tot s'està degradant i... compte! amb els vàndals que diuen que circulen per aquest poble.

L'home manaire, comença a pujar-li la mosca al nas, aixeca una cella i increpa al foraster posant els polzes a dins del cinturó, igual com ho faria un cowboy.

- Escolti, i vostè qui és, que pregunta tant i fa el gallet! Que aquí ja en tenim un, “vale”?

El visitant respon molt tranquil procurant que la conversa no surti de mare.

- Jo només soc un de fora que ve a beure aigua picant i observo que tot aquest indret, que havia quedat tant agradable, ara s'està abandonant per les burrades que em diu que fa la casa gran. Però, li puc preguntar una altra cosa?

- I sense esperar resposta li escopeteja

- Vostè que en sap tant, no serà pas l'alcalde?

- L'alcalde, jo? Ja ho voldria, jo. Tothom aniria dret com un ciri!. Tinc una estrella de xèrif a casa que cada dia, li trec el “brillu”. Me l'enganxo al pit i començo a donar ordres gesticulant davant del mirall de l'armari. Però ningú em fa cas, és frustrant. I això que ara tinc un soci nou que fins i tot me la venta.

Se li humitegen els ulls, però tot seguit agafa un posat altiu ratllant el ridícul.

- No, no soc l'alcalde, però com si ho fos. Pensi que el que hi ha ara és gràcies a mi. A mi! I en els plens, soc sempre el que “parlu” més i els faig anar a tots “firmes”!. En definitiva, el meu càrrec oficial és regidor d'oposició de l'oposició. Què li sembla? És un títol que em poso a les targes de visita a sota l'altre importantíssim càrrec que vaig tenir fa temps: El de president de la meva escala. – diu ben enravenat i entrant en èxtasi.

El visitant se'n fa creus del que està sentint i veient. No sap si li estan aixecant la camisa, assisteix a un espectacle o al seu interlocutor li falta un bull. Decideix plegar d'aquesta aberració, ja que pensa que es dóna la tercera possibilitat.

-Bé, senyor...opositor de l'oposició. Passi-ho bé i que tingui un bon dia. Adéu.

I l'home “caçador”, es grata el cul, fa un rot i com un autòmat torna a saltironejar amb el caçapapallones esperant debades que algun exemplar despistat caigui a les seves mans.

El foraster, una mica lluny, gira el cap, veu el saltimbanqui i pensa: “És ben veritat que a cada poble n'hi ha un. Espero que aquesta **rara avis** no se'ls hi multipliqui. El seny i si, com diuen, hi ha la **Fada de la Font Picant**, vetllin pels habitants d'aquesta vila.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos, el conte ja s'ha fos.

Fins quan ho tindran així?

S'està degradant tot !